

XVIII C 5000/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 kwietnia 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi w Wydziale XVIII Cywilnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Artur Piotr Wewióra

protokolant: Joanna Sumińska

rozpoznawszy w dniu: 6 kwietnia 2018 roku

w Ł. na rozprawie

sprawę z powództwa: (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.

przeciwko: W. C.

o: zapłatę

(1) oddała powództwo;

(2) zasądza od powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. na rzecz pozwanej W. C. 287 zł (dwieście osiemdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

XVIII C 5000/17

UZASADNIENIE

I. **Stanowiska stron.**

Powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G., reprezentowany przez radcę prawnego, domagał się od pozwanej W. C. 562 zł z odsetkami jak w pozwie oraz kosztów procesu według norm przepisanych tytułem pożyczki udzielonej pozwanej 5 grudnia 2014 roku.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym Referendarza Sądowego Sądu Rejonowego w Gdyni z 20 czerwca 2017 roku w sprawie I 1 Nc 4968/17 podniesiono zarzut sploty zobowiązania, gdyż za niedozwolone postanowienia umowne należy uznać koszty obsługi pożyczki w domu oraz koszty windykacji przedsądowej.

Odnosząc się do tych zarzutów powód wskazał, że kosztami windykacji pozwanej nie obciążał, więc rozważania są bezprzedmiotowe, zaś co do kosztów obsługi pożyczki w domu, to jest to usługa dodatkowa.

II. **Ustalenia faktyczne i ocena dowodów.**

W. C. jako biorąca pożyczkę i (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G. jako pożyczkę dający, zawarli 5 grudnia 2014 roku umowę pożyczki na 756 zł. Integralną część umowy stanowił regulamin. W punkcie 12 dokumentu umowy zawarto postanowienie stanowiące deklarację biorącej pożyczkę o wyborze obsługi pożyczki w domu, z góry za cały okres kredytowania, ustalony na 57 tygodniowych rat. Pozwana dokonała wpłat na sumę 796,26 zł.

(bezsporne)

Dalszych przedmiotowo istotnych ustaleń czynić nie sposób, gdyż powód nie sprostął ciężarowi dowodu (art. 6 k.c.).

Zgodnie z treścią umowy, jej integralną część stanowić miał m.in. regulamin i harmonogram. Dokumentów tych Sądowi nie złożono skutecznie: złożony na skutek sprzeciwu harmonogram (k. 48) nie jest harmonogramem stanowiącym „integralną część umowy” (umowa, pkt 20), skoro sam powód datuje go na ponad dwa lata po zawarciu umowy. Nie złożono również – co istotniejsze – regulaminu, gdyż kserokopia niepotwierdzona za zgodność z oryginałem (k. 5) nie stanowi dowodu. Niepotwierdzone za zgodność kserokopie mogą być co najwyżej środkiem uprawdopodobnienia, a nie dowodem, także po 8 września 2016 roku, na co przekonująco zwrócił uwagę Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie III Ca 842/171. W niniejszej sprawie jest to o tyle istotne, że niektóre inne dokumenty w ramach tej samej przesyłki zostały potwierdzone za zgodność (np. k. 4, 8) zatem przyjęć należy, że ów brak potwierdzenia za zgodność z oryginałem oznacza, że danego oryginału osoba dokonująca pozostałych potwierdzeń – zawodowy pełnomocnik powoda – nie widziała. Już samo to powoduje, że Sąd nie jest w stanie ustalić rzeczywistej, pełnej treści stosunku prawnego łączącego strony.

III. *Ocena roszczenia.*

Przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Odpłatność pożyczki mieści się w granicach swobody umów (art. 353¹ k.c.).

Powód nie wykazał pełnej treści stosunku prawnego łączącego strony, co obciąża powoda (art. 6 k.c.).

Niezależnie od powyższego argumentu, nawet gdyby przyjęć jego nieskuteczność – czego Sąd nie czyni – zważyć należy, że pozwana ma rację podnosząc, że koszty obsługi pożyczki w domu są nienależne, jako że opierają się na abuzywnych postanowieniach. Podzielając pogląd powoda co do autonomii umowy o obsługę pożyczki w domu, to nie sposób nie zauważyć, że jej postanowienia są sprzeczne z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając interes konsumenta (art. 385¹ § 1 zd. I k.c.). Dzieje się tak, ponieważ nie ma jasności co do tego, czy konsument może w trakcie wykonywania umowy pożyczki zmienić decyzję co do jej obsługi w domu. Literalne brzmienie formularza umowy, opracowanego przez powoda, wskazuje jedynie iż konsument musi podjąć decyzję z góry na okres przeszło roczny – 57 tygodni. Z literalnego brzmienia treści formularza w każdym razie badane uprawnienie nie wynika. Jakkolwiek zatem można twierdzić, że chodzi o świadczenia główne, to kwestia uprawnień konsumenta w tym zakresie jest niejasna, co skutkuje iż również w tym zakresie umowa podlega badaniu pod kątem abuzywności (art. 385¹ § 1 k.c.). W tej sytuacji nie uwzględnia się sposobu wykonywania umowy, a jedynie jej treść i okoliczności zawarcia oraz umowy powiązane (art. 385² k.c.), czyli w tym przypadku umowę pożyczki. Skoro tak, postanowienie uniemożliwiające konsumentowi w okresie spłaty pożyczki zmianę wyboru obsługi pożyczki w domu, zważywszy na wysoki w stosunku do wysokości poszczególnych rat koszt tej usługi, przenoszący 20 %, narusza dobre obyczaje i rażąco szkodzi interesom konsumenta, co powoduje iż nie znajduje on zastosowania (art. 385¹ § 1 k.c.). Ponieważ chodzi o część umowy o obsługę pożyczki w domu regulującą świadczenie główne, nie wiąże pozwanej cała umowa. Postanowienia wiążą natomiast powoda, w związku z czym nie ma mowy o bezpodstawnym wzbogaceniu pozwanej z racji usługi świadczonej przez powoda.

Z tych względów, w pierwszej kolejności wobec niewykazania pełnej treści stosunku prawnego, a nadto abuzywności i wobec dokonanych wpłat, powództwo oddalono.

IV. *Koszty.*

Powód przegrał sprawę w całości.

Na koszty procesu pozwanej złożyło się: 270 zł wynagrodzenia pełnomocnika według stawek minimalnych, 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (art. 98 § 3 w związku z art. 99 k.p.c.).

Powód obowiązany jest zwrócić pozwanej całość poniesionych kosztów procesu (art. 98 § 1 k.p.c.).

1 Wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 21 czerwca 2017 r., III Ca 842/17, LEX nr 2386208.